

**FESTIVAL** Aardappelschuur Zonnemaire is filmset van Ploctones

## Contrast is voelbaar bij

door **Esme Soesman**

**A**nton Goudsmit van de Ploctones vergeleek de aardappelschuur van Jaap Verseput in Zonnemaire ooit eens met de hemel. Die liefde is, zo bleek zaterdagavond in Club Zonnemaire, geheel en al wederzijds. Het binnenkomertje van de Ploctones, 'ouwe gouwe' Short Cuts, was genoeg om het publiek in beweging te krijgen.

Overigens pas nadat Goudsmit zijn liefde voor Club Zonnemaire, de bakermat van het driedaagse culturele festival Giro de Picnic, opnieuw betuigd had. „Dit is wel het leukste plekje waar je kunt spelen”, vertroetelde de gitarist het - dankzij gepassioneerde voorwerk van Daau en I Compagni al lekker opgewarmde - publiek. Geen loze woorden, want als winnaar van het Duiveltje - een door collegamuzikanten toegekende prijs - in de categorie Beste Gitarrist, mocht Goudsmit van organisator Muziek Centrum Nederland onlangs 'zijn leukste plekje om te spelen' uitkiezen voor het maken van een filmpje. Dat werd die een weekend lang tot Club Zonnemaire omgedoopte aardappelschuur aan de Schapenweg. Waar gedurende het festival Giro de Picnic met onder meer hartige taarten en zelf gerookte hammen een illegaal boerderijrestaurant werd gedreven. En waar de Belgische formatie DAAU (later dit jaar in Middelburg te zien op het Zeeland Nazomerfestival) eerder op de avond imponerend aftrapte met *A matter of time*; een compositie uit haar gloednieuwe programma 'The Shepherd's Dream'. Moeilijk te omschrijven muziek, want zoals cellist Simon Lenski zelf zegt: 'Wij spelen een genre, dat geen genre is'. Het Giropubliek bleek daar geen enkele moeite mee te hebben: het plezier om het optreden van DAAU borrelde nog lang na. Ander genre, maar wederom meeslepend. Althans voor wie de

moeite nam muziek en beeld op zich in te laten werken. De muzikanten van jazzensemble *I Compagni gingen* - tussen DAAU en de immer swingende Ploctones in - bevlogen in dialoog met beelden die op grote schermen te zien waren. Rode draad: de film *Last Tango in Paris* van Bernardo Bertolucci. Resultaat: huiveringwekkende beleving van die veelbesproken, gepassioneerde maar o zo afstandelijke

relatie tussen Paul (Marlon Brando) en Jeanne (Maria Schneider). Ondertussen: je middenin een wereldstad wanen. Terwijl om je heen alles platteland uitademt. Die contrasten voelbaar kunnen maken, is één van de krachten van Giro de Picnic. Het werkte in de avonduren, maar het werkte ook weer bij de fietstocht gistermiddag, langs bijzondere polderplekken. Met onder meer

## Giro de Picnic

Theatergroep Hilaria, die op de kruising Helleweg/Stoofweg bij Renesse in het hoge gras de voorstelling-in-woording *Fata Morgana* opvoerde. Laat dat in-woording trouwens maar zitten. Getuige de vele lachsalvo's kunnen theatermakers Rob Bijmans en Rob Strenger nu al on route. Willem van Gogh, familie van Vincent, voerde bij de picknickplek Uw Tien Geboden het publiek mee naar Auvers. Naar

het landschap dat zo bepalend was voor de schilder Van Gogh, zoals het landschap ook zo cruciaal is voor het festival Giro de Picnic. Jaap Verseput later, verwijzend naar zijn eigen schuur en Recreatieboerderij Van Langeraad in Kerkwerf, waar Elastic Jargon, optreedt: „Wat is hier nu eigenlijk? Helemaal niks. Kale ruimte, wat hout. Maar dit is precies wat ik zoek.”



Theatergroep Hilaria krijgt de sfeer er goed in met de voorstelling *Fata*

*Morgana*, ergens in het gras bij Renesse

foto Ronald den Dekker